

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 542/2014-43

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. marca 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Geregom, Advokátska kancelária GREG & MESSINGEROVÁ, s. r. o., Horná Strieborná 4, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 Tpo 31/2014 z 1. júla 2014 a takto

rozhodol:

1. Základné práva [REDAKČIA] podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 Tpo 31/2014 z 1. júla 2014 porušené boli.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 284,08 € (slovom dvestoosemdesiatštyri eur a osem centov) na účet jeho advokáta JUDr. Jána Gerega, Advokátska kancelária GEREG & MESSINGEROVÁ, s. r. o., Horná Strieborná 4, Banská Bystrica, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhovujú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Geregom, Advokátska kancelária GEREG & MESSINGEROVÁ, s. r. o., Horná Strieborná 4, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tpo 31/2014 z 1. júla 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 1. júla 2014“). Sťažovateľ svoju sťažnosť doplnil podaním doručeným ústavnému súdu 5. februára 2015.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 5/2014 z 13. júna 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 13. júna 2014“) bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby s tým, že jeho väzba sa bude viesť len z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, zároveň okresný súd ďalšími výrokmi rozhodol o neprijatí jeho písomného sľubu

a peňažnej záruky a rozhodol, že väzba sťažovateľa sa nenahrádza dohľadom mediačného a probačného úradníka. Proti uzneseniu okresného súdu z 13. júna 2014 podali sťažnosť prokurátor Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici (ďalej len „krajská prokuratúra“) a sťažovateľ. Krajský súd svojím uznesením z 1. júla 2014 rozhodol tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil uznesenie okresného súdu z 13. júna 2014 vo výroku, ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu s tým, že väzba sa u neho bude viesť len z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ďalšími výrokmi podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby a podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa.

Podľa sťažovateľa uznesenie krajského súdu z 1. júla 2014 trpí vadami, ktoré spočívajú v porušení „*Ústavy SR a Tr. por., a to v čl. 48 ods. 1, 2 Ústavy SR (§ 2 ods. 7 Tr. por.), pretože napriek výslovnej žiadosti mňa, sťažovateľa, mi nebolo umožnené predstúpiť pred krajský súd a vyjadriť sa ku všetkým okolnostiam týkajúcim sa mojej väzby a v čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (§ 2 ods. 14 Tr. por.)...“.*

Sťažovateľ označil uznesenie krajského súdu z 1. júla 2014 za nepreskúmateľné. Ďalej uviedol, že v predmetnej veci bola podaná prokurátorom krajskej prokuratúry sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu z 13. júna 2014, ktorá sťažovateľovi ani jeho obhajcovi nebola doručená. Nad rámec svojej povinnosti sa krajský súd podľa sťažovateľa v uznesení z 1. júla 2014 dotýka aj vyjadrovania týkajúceho sa viny sťažovateľa terminológiou „*kvalifikované podozrenie*“, čo je podľa neho porušením zásady prezumpcie neviny ustanovenej v § 2 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 40 ods. 2 listiny a tiež čl. 6 ods. 2 dohovoru.

Sťažovateľ poukázal na odôvodnenie uznesenia krajského súdu z 1. júla 2014, v ktorom tento súd uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením sťažnosti prokurátora krajskej prokuratúry, na ktoré v odôvodnení uvedeného uznesenia iba poukázal,

bez uvedenia konkrétnych skutočností, s ktorými sa stotožňuje. Uvedené odôvodnenie s ohľadom na skutočnosť, že sťažnosť prokurátora krajskej prokuratúry nebola sťažovateľovi ani jeho obhajcovi doručená, podľa názoru sťažovateľa „výrazne porušuje základnú zásahu trestného konania spočívajúca v rovnosti strán“, ktorá má za cieľ zabezpečiť obvinenému rovnakú možnosť pred súdom uplatniť svoje práva v rovnakom rozsahu ako prokurátorovi.

V spojitosti so zásadou rovnosti strán sťažovateľ poukázal na ustanovenia § 2 ods. 7, § 302 ods. 2 a § 304 ods. 2 Trestného poriadku a následne uviedol, že pri prvom rozhodovaní o jeho väzbe krajský súd rozhodujúci v zložení identického senátu uznesením sp. zn. 5 Tpo 5/2014 zo 6. februára 2014 opomenul rozhodnúť o ním ponúkanej peňažnej záruke. Pri druhom rozhodovaní o väzbe sťažovateľa skončenom uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 19/2014, 5 Tpo 20/2014 z 15. apríla 2014 sťažovateľovi ani jeho obhajcovi neboli doručené písomné dôvody sťažnosti prokurátora krajskej prokuratúry. Pri v poradí treťom rozhodovaní o väzbe sťažovateľa, ktorého preskúmanie je predmetom tejto sťažnosti, sťažovateľovi nebola doručená sťažnosť prokurátora krajskej prokuratúry a ani z odôvodnenia uznesenia krajského súdu z 1. júla 2014 nemožno zistiť obsah uvedenej sťažnosti, hoci sa v rámci neho krajský súd na jej obsah priamo odvoláva. Zároveň v predmetnom konaní pred krajským súdom sťažovateľ nebol krajským súdom vôbec vypočutý napriek tomu, že o svoj výsluch požiadal v rámci odôvodnenia svojej sťažnosti podaním z 13. júna 2014.

Krajský súd pochybil aj tým, že na strane 3 v druhom odseku v odôvodnení uviedol, že svoje uznesenie z 1. júla 2014 okrem iného opiera o tvrdenie, že posledné rozhodnutie krajského súdu o väzbe sťažovateľa bolo negatívnym rozhodnutím o jeho sťažnosti vo veci jeho žiadosti o prepustenie z väzby a o nahradení tohto opatrenia substitučnými inštitútmi. Uvedené tvrdenie nezodpovedá skutočnosti, pretože o jeho väzbe naposledy rozhodoval okresný súd uznesením sp. zn. 0 Tp 5/2014 z 31. marca 2014, ktorým ho prepustil z väzby na slobodu, avšak uvedené uznesenie bolo na základe sťažnosti podanej krajským prokurátorom zmenené uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 19/2014, 5 Tpo 20/2014 z 15. apríla 2014 v rámci konania, v ktorom krajský súd nedoručil sťažnosť prokurátora

krajskej prokuratúry sťažovateľovi ani jeho obhajcovi a v ktorom menil obsah zápisnice, v ktorej najskôr uviedol, že bolo rozhodované o sťažnosti sťažovateľa (ako obvineného), ba dokonca, že bola čítaná sťažnosť obvinených a podstatný obsah spisu.

Podľa sťažovateľa uznesenie krajského súdu z 1. júla 2014 neobsahuje konkrétne dôvody, ktoré by postačovali na ďalšie trvanie jeho väzby, v ktorej sa nachádza od 21. januára 2014. V súvislosti s odôvodnením svojej väzby sťažovateľ poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 220/04 z 11. januára 2005 a následne konštatoval, že odôvodnenie jeho väzby je v zásade rovnaké, aké bolo v predchádzajúcich rozhodnutiach o jeho väzbe, a to napriek tomu, že predmetná vec sa už nenachádza v počiatočnom štádiu vyšetrovania.

V rámci odôvodnenia svojej sťažnosti z 13. júna 2014 sťažovateľ uviedol, že k ponúknutému sľubu a peňažnej záruke chce byť vypočutý osobne krajským súdom, avšak odvolací súd na túto jeho žiadosť nereagoval.

Podľa sťažovateľa jeho osobná prítomnosť v konaní pred krajským súdom bola potrebná v záujme zabezpečenia kontradiktórnosti konania a realizácie princípu „*rovnosti zbraní*“ o to viac, že mu sťažnosť prokurátora krajskej prokuratúry nebola doručená. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 226/07 z 11. decembra 2007 a sp. zn. III. ÚS 34/07 z 26. júna 2007.

Súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci síce rozhodovali rýchlo, avšak nedôsledne a o postupe, ktorý zvolili, sa sťažovateľ dozvedel až z uznesenia krajského súdu z 1. júla 2014.

Predmetná vec je v štádiu prípravného konania a od 1. júla 2014 (deň doručenia znaleckých posudkov) v nej podľa sťažovateľa orgány činné v trestnom konaní nekonajú, preto dospel k záveru, že prípravné konanie v predmetnej veci bolo ukončené. Krajský súd v odôvodnení uznesenia z 1. júla 2014 poukazuje na zložitosť dokazovania v predmetnej

veci, ktorá ale podľa sťažovateľa nemôže byť vyhodnotená v jeho neprospech ďalším trvaním väzby. Krajský súd podľa sťažovateľa na odôvodnenie trvania jeho väzby použil len všeobecné konštatovanie, ktoré vzbudzuje nedôveru v objektivitu jeho prístupu pri rozhodovaní o jeho väzbe.

V rámci odôvodnenia svojho uznesenia z 1. júla 2014 krajský súd poukázal na § 302 ods. 1 Trestného poriadku zvyrazňujúc v ňom danú možnosť, a nie povinnosť súdu rozhodnúť o účasti okrem iných i obvineného na rozhodovaní o väzbe. Podľa názoru sťažovateľa mal krajský súd s ohľadom na skutočnosť, že mu nedoručil sťažnosť prokurátora krajskej prokuratúry, ako aj s prihliadnutím na to, že v rámci vykonaného dokazovania v predmetnej veci došlo k výraznému posunu, nariadiť v predmetnej veci verejné zasadnutie a uskutočniť ho za jeho účasti.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ ústavný súd požiadal, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru boli uznesením krajského súdu z 1. júla 2014 porušené, uvedené uznesenie zruší a prikáže sťažovateľa prepustiť neodkladne z väzby na slobodu a zaviazá krajský súd na úhradu trov konania v sume 284,08 €.

Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 542/2014-12 zo 17. septembra 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v senáte ústavného súdu v zložení Peter Brňák (predseda senátu), Marianna Mochnáčová (sudkyňa) a Milan Ľalík (sudca). V zmysle rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2015 účinného od 1. marca 2015 I. senát ústavného súdu rozhoduje v tomto zložení: Marianna Mochnáčová (predsedníčka senátu), Peter Brňák (sudca) a Milan Ľalík (sudca). Z uvedeného dôvodu vec prerokoval a vo veci samej rozhodol I. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti sťažovateľa podaním sp. zn. Spr 1756/14 zo 17. októbra 2014 vyjadril krajský súd, ktorý vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj čl. 37 ods. 3 listiny uviedol:

„Predmetom sťažnosti je námietka, že napriek výslovnej žiadosti sťažovateľa mu nebolo umožnené predstúpiť pred súd a vyjadriť sa ku všetkým okolnostiam týkajúcim sa jeho väzby aj s poukazom na to, že strany sú si v konaní pred súdom rovné. Zároveň rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici považuje za nepreskúmateľné, pokiaľ sa tento súd dovoľáva iných listín a podaní s tvrdeniami v dôvodoch svojho rozhodnutia uvedenými. Namieta tiež porušenie ľudských práv a základných slobôd spočívajúcich v § 2 ods. 7 Trestného poriadku týkajúcich sa zásady zákonného trestného procesu...

Ustanovenie § 79 ods. 3 Trestného poriadku neupravuje, že rozhodovanie o žiadosti obvineného o prepustenie na slobodu musí prebehnúť v prítomnosti obvineného, aby sa mohol vyjadriť k vykonávaným dôkazom. Je potrebné vidieť rozdiel medzi rozhodovaním o väzbe v zmysle § 72 ods. 2 Trestného poriadku, kde pred rozhodnutím o väzbe musí byť obvinený vypočutý a rozhodovaním o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby, kedy zákonom takáto podmienka upravená nie je. V tomto prípade je potrebné vychádzať už z toho predpokladu, že o prepustení obvineného z väzby na slobodu na základe jeho žiadosti môže rozhodnúť už prokurátor v prípravnom konaní. Ak prokurátor v prípravnom konaní takej žiadosti nevyhovie, následne na základe predloženia svojho stanoviska s návrhom na rozhodnutie rozhoduje o žiadosti obvineného o prepustenie na slobodu sudca pre prípravné konanie. Prokurátor je povinný upovedomiť o svojom stanovisku a o tom, že podal návrh sudcovi priamo obvineného a jeho obhajcu, preto zo strany súdu nie sú posudzované iné skutočnosti, než, aké vyplývajú zo žiadosti obvineného o prepustenie na slobodu a zo stanoviska prokurátora. V tomto rozsahu preto krajský súd považuje sťažnosť sťažovateľa o porušení článku 48 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky za neopodstatnenú.

Z tohto hľadiska preto nemohlo dôjsť ani k porušeniu článku 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a článku 37 Listiny základných práv a slobôd v nadväznosti na § 2 ods. 14 Trestného poriadku, v zmysle ktorých sú si v konaní pred súdom strany rovné...“

K argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru krajský súd predovšetkým poukázal na ustálenú judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 124/08, II. ÚS 60/08, III. ÚS 135/04, IV. ÚS 397/2010, II. ÚS 382/2014 atď.), v ktorej už tento súd uviedol, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe je aplikovateľné toto špeciálne ustanovenie o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy o práve na súdnu ochranu. V súvislosti s uvedeným krajský súd uviedol, že v tejto časti smerujúcej proti porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru považuje sťažnosť sťažovateľa za zjavne neopodstatnenú. Následne krajský súd uviedol, že sťažnosť, v časti smerujúcej proti postupu a napadnutému uzneseniu krajského súdu pre namietané porušenie práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti a nezrozumiteľnosti, považuje za neopodstatnenú.

Vo vzťahu k námietkam, podľa ktorých uznesenie krajského súdu z 1. júla 2014 neobsahuje konkrétne dôvody postačujúce na ponechanie sťažovateľa vo väzbe, krajský súd predovšetkým uviedol, že v písomnom odôvodnení uvedeného rozhodnutia *„sú rozvedené predpoklady ďalšieho trvania väzby, s odkazom na povahu trestnej činnosti obvineného, a nezmenenú situáciu vo vzťahu k trvaniu väzby. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako osoba voči ktorej podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, nemá možnosť ako sa vyjadriť bližšie k vecnej stránke prijatej sťažnosti ako odkazom na odôvodnenie sťažnosťou napadnutého uznesenia, nakoľko nemôže prehodnocovať, vysvetľovať, či dopĺňať súdne rozhodnutie.“*

V závere svojho vyjadrenia krajský súd vzhľadom na uvedené navrhol, aby ústavný súd rozhodol, že k porušeniu sťažovateľom označených práv uznesením krajského súdu z 1. júla 2014 nedošlo.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci sťažnosti sťažovateľa upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený

pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru boli uznesením krajského súdu z 1. júla 2014 porušené. Uznesením z 1. júla 2014 bolo krajským súdom zrušené uznesenie okresného súdu sp. zn. 0 Tp 5/2014 z 13. júna 2014 v časti výroku, ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby s tým, že sa jeho väzba ďalej bude viesť len z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ďalším výrokom tohto uznesenia krajský súd zamietol podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie a taktiež podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažovateľovu sťažnosť.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením krajského súdu z 1. júla 2014 a jemu predchádzajúcim postupom malo dôjsť v dôsledku toho, že:

- uznesenie krajského súdu z 1. júla 2014 je nepreskúmateľné, pretože sa dovoľáva vo svojom odôvodnení listín a podaní predovšetkým sťažností prokurátora krajskej prokuratúry, ktorých obsah podľa neho nemožno zistiť ani z jeho odôvodnenia, a navyše bez špecifikácie konkrétnych skutočností, s ktorými sa krajský súd pri rozhodovaní stotožnil, čím došlo k porušeniu princípu rovnosti strán,

- uznesenie krajského súdu z 1. júla 2014 neobsahuje konkrétne dôvody, ktoré by postačovali na ďalšie trvanie väzby sťažovateľa,

- sťažovateľovi nebolo umožnené vyjadriť sa osobne ku všetkým okolnostiam jeho väzby, a to napriek jeho žiadosti o vypočutie.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru

Ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou konštatoval, že v ustanoveniach čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1 ústavy) je obsiahnuté aj právo obvineného podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú (resp. primeranú dobu) alebo byť prepustený počas konania. V označených ustanoveniach ústavy sú teda obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (pozri napr. nález sp. zn. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05).

Rešpektovanie základných práv garantovaných v ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy u osoby pozbavenej osobnej slobody väzbou zahŕňa zabezpečenie základných procesných záruk vyžadovaných v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru v konaní, ktorého predmetom je rozhodovanie o ďalšom trvaní väzby obvineného.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa nedostatočnosti uznesenia krajského súdu z 1. júla 2014 (nedostatok dôvodov väzby, odvolávanie sa na dôvody sťažnosti prokurátora krajskej prokuratúry sťažovateľovi neznáme) ústavný súd preskúmal jeho obsah. Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia z 1. júla 2014 popísal výrokovú časť uznesenia okresného súdu z 13. júna 2014 a uviedol:

«Prokurátor v písomných dôvodoch v podstate argumentoval tým, že aj v súčasnom štádiu prípravného konania u obvineného trvajú väzobné dôvody podľa § 71 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. Na podklade zákonne vykonaných dôkazných prostriedkov v priebehu prípravného konania je totiž ustálená tá skutočnosť, že obvinený spolu s ďalšími spoluobvinenými preukázateľne komunikoval s cieľom koordinovať svoju činnosť vo vzťahu k orgánom finančnej správy. Z vykonaných hovorov je zjavné, že obvinený v spolupráci

s ďalšími obvinenými v reálnom čase zabezpečoval dôkazy, ktoré nekorešpondovali s objektívnou skutočnosťou. Z toho dôvodu je preto objektívne daná obava, že obvinený bude rovnakú činnosť vyvíjať naďalej a súčasne je z povahy páchanej trestnej činnosti zrejmé, že táto nedáva žiadnu záruku, že by účel väzby bolo možné dosiahnuť inak.

Súčasne je potrebné poukázať i na obsah výpovede svedkyne [REDAKOVANÉ], ktorá jednoznačne a jasne ozrejmila vzťah obvineného [REDAKOVANÉ] k spoločnosti [REDAKOVANÉ] ako i k spoločnosti [REDAKOVANÉ], ako i jeho reálny vplyv na dianie v týchto spoločnostiach, ako i zasahovanie do účtovnej dokumentácie týchto spoločností. V dôsledku týchto skutočností, je preto relevantná obava, priebežne potvrdzovaná vykonanými dôkazmi, že obvinený svojím konaním bude pôsobiť na svedkov, resp. inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie.

V nadväznosti na uvedené skutočnosti navrhol prokurátor, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a následne, aby žiadosť obvineného [REDAKOVANÉ] zamietol.

Obvinený [REDAKOVANÉ] v písomných dôvodoch v podstate argumentoval tým, že niet konkrétneho poznatku, že by od septembra 2012 do januára 2014 páchal trestnú činnosť, pričom už boli vypočutí zrejme všetci v úvahu pripadajúci svedkovia. Trvá na tom, aby bol prijatý jeho písomný sľub alebo peňažná záruka. V závere zdôraznil, že v súčasnosti mu vznikol nárok na starobný dôchodok, o ktorý požiadal, takže nebude odkázaný na podnikateľskú činnosť. Skutočnosť, že popiera trestnú činnosť, nemôže byť dôvodom trvania väzby a zdôrazňuje, že doposiaľ súdne trestaný nebol.

Nakoniec žiadal, aby bol pred odvolací súd predvedený a k sľubu a peňažnej záruke vypočutý a následne z väzby prepustený na slobodu.

Krajský súd na podklade oboch sťažností podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia ako i konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť krajského prokurátora je v celom rozsahu dôvodná a sťažnosť obvineného je nedôvodná.

Krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti dospel totiž k záveru, že ďalšie pretrvávanie väzby u obvineného z dôvodu § 71 ods. 1 písm. b), c) Tr. por., je aj v súčasnosti plne opodstatnené. Na podklade doposiaľ vykonaných dôkazov v prípravnom konaní, pretrváva naďalej až kvalifikované podozrenie, že aj obvinený [REDAKOVANÉ] sa

mal dopustiť rozsiahlej daňovej trestnej činnosti, v úmysle získať majetkový prospech, za ktorý mu hrozí uloženie trestu odňatia slobody od 7 do 12 rokov. V tomto smere si krajský súd v celom rozsahu osvojuje odôvodnenie sťažnosti krajského prokurátora a z dôvodu stručnosti preto naň len poukazuje.

Okrem spomenutého dôvodného až kvalifikovaného podozrenia ako jedného z predpokladov ďalšieho trvania väzby, je v posudzovanej veci splnená aj ďalšia podmienka väzobného stíhania obvineného, a to existencia konkrétnych väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. Krajský súd už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí sp. zn. 5 Tpo 19/2014 a 5 Tpo 20/2014 z 15. 04. 2014 konštatoval, že povaha trestnej činnosti obvineného nedáva žiadnu záruku, že by účel väzby u neho bolo možné dosiahnuť inak a potvrdil existenciu dôvodov kolúznej a preventívnej väzby, a zároveň odmietol substitučné inštitúty.

Krajský súd opäť zdôrazňuje a opakuje, že zo spisového materiálu vyplynulo, že neprehľadnosť „obchodných transakcií“ vzájomne personálne prepojených obchodných spoločností, neumožňuje objektívne ustáliť pôvod tovaru, teda cez ktorú spoločnosť sa tento tovar do reťazca dostal a tiež nie je možné zistiť spoločnosť, ktorou mal tento tovar reťazec opustiť. Pokiaľ obvinený [REDAKOVANÉ] sa obhajuje tým, že dôvod uskutočnenia týchto obchodov bol realizovaný za účelom tvorby zisku v zmysle Obchodného zákonníka, tak v tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že existencia faktúry nie je dostatočným dôkazom na preukázanie, že sa zdaniteľné plnenie aj uskutočnilo. Daňový subjekt je totiž povinný preukázať a správca dane je oprávnený preveriť, kým a ako sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo. Daňový doklad je teda z hľadiska nároku na odpočet DPH použiteľný len vtedy, ak je nepochybné, že v ňom údaje odrážajú objektívnu skutočnosť.

Ďalej je potrebné poznamenať, že posledné rozhodnutie krajského súdu bolo negatívnym rozhodnutím o sťažnosti obvineného o prepustenie z väzby a o nahradení tohto opatrenia substitučnými inštitútmi. Situácia do dnešného dňa však nevykazuje žiadne zmeny, a preto krajský súd dospel k záveru, že dôvody väzby u obvineného naďalej trvajú v takej intenzite a z dôvodov, pre ktoré mu bola obmedzená osobná sloboda dňa 21. 01. 2014. Tiež dospel k záveru, že nie je možné toto opatrenie nahradiť substitučnými inštitútmi, ktoré správne nepoužil prvostupňový súd, keďže nie je možné považovať ich za dostatočné.

Riziko, t. j. dôvodná obava, že by obvinený v prípade prepustenia na slobodu konal spôsobom uvedeným v § 71 ods. 1 písm. b), c) Tr. por., teda prevyšuje substitučné inštitúty. Doterajšia väzba u obvineného stíhaného pre daňové zločiny, za ktoré mu hrozí uloženie trestu odňatia slobody 7 až na 12 rokov, nie je preto v súčasnom štádiu trestného stíhania zjavne neprimeraná.

Podľa § 302 ods. 1 Tr. por., neverejné zasadnutie sa koná za stálej prítomnosti všetkých členov senátu a zapisovateľa. Podľa § 302 ods. 2 prvá veta Tr. por., iné osoby sú z účasti na verejnom zasadnutí vylúčené; pri rozhodovaní o väzbe má právo zúčastniť sa na neverejnom zasadnutí aj prokurátor, obvinený a jeho obhajca; pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe, môže predseda senátu účasť týmto osobám umožniť.

Účasť obvineného na verejnom zasadnutí, krajský súd nepovažoval za potrebnú, keďže obvinený v sťažnosti len zopakoval svoje obhajobné tvrdenia, ktoré už prezentoval aj v minulosti, a to písomne alebo osobne aj na neverejnom zasadnutí konanom 06. 02. 2014, kde bol aj vypočutý.

Z týchto dôvodov krajský súd, akceptujúc aj odôvodnenie krajského prokurátora, potom zrušil napadnuté uznesenie vo výroku, ktorým zmenil dôvody väzby u obvineného a vo veci rozhodol tak, že žiadosť obvineného zamietol a tiež zamietol jeho sťažnosť ako nedôvodnú.»

Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ústavy stabilne uvádza, že ústavné záruky osobnej slobody jednotlivca sa v prípade väzby len odkazom na zákonnú úpravu nevyčerpávajú. V materiálnom zmysle slova ústava vyžaduje, aby rozhodnutie súdu o väzbe zodpovedalo jednak významu zaručenej osobnej slobody a jednak „dôvodom a času ustanovenému zákonom“. Z čl. 17 ods. 5 ústavy je evidentné, že „rozhodnutie“, „dôvody“ a „čas, na ktorý možno vziať do väzby“, tvoria jeden celok. Vzhľadom na to, že „osobná sloboda“ je ústavne garantovaným princípom a „pozbavenie slobody – väzba“ je výnimkou z neho, musí úvaha súdu o existencii zákonom ustanovených dôvodov a času väzby v konkrétnom prípade zodpovedať vždy tomuto vzťahu medzi princípom a výnimkou. Výnimočnosti tohto prostriedku musí zodpovedať aj jeho čas použitia tak, aby väzba nepresiahla v konkrétnom prípade s ohľadom na jeho okolnosti nevyhnutnú dobu. Trvanie

väzby možno totiž v konkrétnom prípade ospravedlniť, len ak existujú jasné náznaky skutočného verejného záujmu, ktoré napriek prezumpcii neviny prevažujú nad právom obvineného na osobnú slobodu (I. ÚS 165/02).

Ústavný súd konštantne poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej pojem „zákonosti“ väzby podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru má ten istý význam ako v odseku 1 tohto článku. Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru, všeobecné zásady v ňom obsiahnuté a účel obmedzení, ktoré pripúšťa čl. 5 ods. 1 dohovoru. V zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru je osoba vo väzbe oprávnená na preskúmanie procesných a hmotných podmienok, ktoré sú podstatné pre „zákonnosť“ tejto väzby v zmysle dohovoru (napr. rozsudok vo veci Brogan and Others v. Anglicko z 29. 11. 1988, séria A, č. 154-B, bod 65 a už citovaný rozsudok vo veci Jecius v. Litva, bod 100).

Požiadavka preskúmania hmotných podmienok („substantive requirement“) znamená povinnosť preskúmať okolnosti svedčiace pre a proti väzbe a rozhodnúť s poukazom na kritériá právne, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, ako aj prepustiť osobu na slobodu, pokiaľ také dôvody neexistujú (napr. rozsudok vo veci Schiesser v. Švajčiarsko zo 4. 12. 1979, séria A, č. 34, bod 31). Táto povinnosť zahŕňa aj preskúmanie odôvodnenosti podozrenia zo spáchania trestného činu, na základe ktorého došlo k zadržaniu, a preskúmanie, či zadržanie a následná väzba sledujú legitímny účel (Ilijkov v. Bulharsko, rozsudok z 26. 7. 2001, bod 94). Odôvodnenosť podozrenia predpokladá existenciu skutočností alebo informácií, ktoré objektívnemu pozorovateľovi umožnia urobiť záver, že daná osoba mohla spáchať trestný čin (Michalko v. Slovenská republika, rozsudok z 21. 12. 2010, body 112 a 113). Konanie musí vykazovať znaky, ktoré v danom čase podľa platného vnútroštátneho práva napĺňa skutkovú podstatu trestného činu (rozhodnutie Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997), a musí byť jasné, o aký konkrétny trestný čin ide (rozhodnutie vo veci Berktaş c. Turecko z 1. 3. 2001).

Krajský súd v danej veci pri preskúmaní existencie formálnych a materiálnych podmienok väzby sťažovateľa v odôvodnení svojho uznesenia vo vzťahu k existencii dôvodného podozrenia odkázal na odôvodnenie sťažnosti krajského prokurátora a vo vzťahu k existencii konkrétnych dôvodov väzby predovšetkým na svoje predchádzajúce uznesenie sp. zn. 5 Tpo 19/2014 a 5 Tpo 20/2014 z 15. apríla 2014.

Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie uznesenia krajského súdu je z hľadiska § 176 ods. 2 Trestného poriadku nepreskúmateľné. Spôsob preskúmania sťažnosti musí totiž súd rozhodujúci o sťažnosti (a teda aj o zákonnosti väzby) uviesť v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktoré by malo obsahovať predovšetkým označenie skutočností, ktoré považoval za dokázané, dôkazy, o ktoré sa jeho skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, a právne úvahy, na základe ktorých podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach opakovane poukazoval na skutočnosť, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré odkazuje na predchádzajúce rozhodnutia v tej istej veci, možno považovať za síce krajnú, no ešte stále ústavnoprávne akceptovateľnú alternatívu odôvodnenia (napr. m. m. IV. ÚS 41/08, IV. ÚS 149/08, IV. ÚS 314/08).

V uvedenej veci aj túto krajnú hranicu ústavnej akceptovateľnosti odôvodnenia uznesenia krajský súd nerešpektoval, keď v odôvodnení svojho uznesenia z 1. júla 2014 uviedol, že si v celom rozsahu osvojuje odôvodnenie sťažnosti prokurátora a z dôvodu stručnosti naň preto len poukazuje, a takýto postup zvolil bez toho, aby poukázal na akékoľvek konkrétne skutkové zistenia z nej vyplývajúce či vyslovil právne závery, ku ktorým na základe tejto sťažnosti, ktorú sťažovateľ nemal k dispozícii, dospel.

Taktiež v rámci preskúmania existencie konkrétnych dôvodov väzby po poukázaní na závery uznesenia krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 19/2014 a 5 Tpo 20/2014 z 15. apríla 2014, ako aj na konkrétne skutkové zistenia krajský súd v odôvodnení uznesenia z 1. júla 2014 neuviedol, aké závery z týchto skutkových zistení vyvodil, t. j. neuviedol

vlastné právne úvahy a závery, z ktorých by existencia dostatočných dôvodov väzby sťažovateľa priamo vyplývala.

Z uvedených dôvodov ústavný súd vyslovil, že krajský súd uznesením z 1. júla 2014, pri ktorom nerešpektoval požiadavky na odôvodnenie uznesenia podľa § 176 ods. 2 Trestného poriadku, porušil základné práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (bod 1 výroku nálezu.)

Sťažovateľ namietal porušenie označených práv aj v súvislosti so svojím nevypočutím v konaní pred krajským súdom napriek tomu, že o vypočutie v konaní o svojej sťažnosti výslovne tento súd požiadal.

Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane vyslovil, že podstatnou súčasťou procesných záruk v konaní podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru v prípadoch, keď pozbavenie osobnej slobody dotknutej osoby spadá pod čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, je aj osobná prítomnosť obvineného v konaní pred súdom umožňujúca mu osobne sa k veci vyjadriť, pretože sama osebe predstavuje významnú garanciu rešpektovania práv obvineného (obdobne napr. III. ÚS 84/06, I. ÚS 352/06, II. ÚS 315/06) a za určitých okolností môže predstavovať nevyhnutný predpoklad pre rešpektovanie základných procesných garancií uplatniteľných vo veciach týkajúcich sa pozbavenia osobnej slobody väzbou (kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“).

Povinnosťou súdu v trestnom konaní je poskytnúť jeho účastníkom súdnu ochranu v rozsahu a za podmienok ustanovených v zákone (vykladanom a aplikovanom v súlade s čl. 1 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 152 ods. 4 a s čl. 154c ods. 1 ústavy). V prípade kolízie uvedených práv je povinnosťou súdu zabezpečiť ich spravodlivú rovnováhu. Vzhľadom na uvedené nemusí rozhodnutie súdu bez osobnej účasti obvineného v konaní týkajúcom sa preskúmania zákonnosti jeho väzby predstavovať v každom jednotlivom prípade ústavne nekonformný zásah do základných práv a slobôd obvineného. Sťažovateľ bol riadne vypočutý v konaní pred okresným súdom v predmetnej veci a krajský súd o podanej

sťažnosti sťažovateľa následne rozhodol na neverejnom zasadnutí s odvolaním sa na ustanovenie § 302 ods. 2 Trestného poriadku, ktorý uvedený procesný postup umožňuje, a preto ústavný súd dospel k záveru, že na základe uvedeného postupu k porušeniu sťažovateľom označených práv nedošlo (bod 3 výroku nálezu)

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 37 ods. 3 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 dohovoru

V súvislosti s touto časťou sťažnosti sťažovateľa ústavný súd ďalej poukazuje taktiež na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej už vyslovil, že procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 6 dohovoru, ako aj z čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy sa týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby. Ústavný súd preto tejto časti sťažnosti sťažovateľa, v ktorej namieta porušenie uvedených práv v súvislosti s konaním, v ktorom sa preskúmava zákonnosť jeho väzby, nevyhovet z dôvodu neexistencie vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označenými právami a namietaným uznesením krajského súdu z 1. júla 2014 (bod 3 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1 (čl. 127 ods. 1 ústavy, pozn.), a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 (čl. 127 ods. 1 ústavy, pozn.) vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv

a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1 (čl. 127 ods. 1 ústavy, pozn.), obnovil stav pred porušením.

Sťažovateľ prostredníctvom ustanoveného právneho zástupcu navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie ním označených práv uznesením krajského súdu z 1. júla 2014, zrušil uvedené uznesenie a prikázal, aby bol sťažovateľ prepustený neodkladne z väzby na slobodu.

Ústavný súd zistil, že uznesením okresného súdu sp. zn. 0 T 5/2014 z 18. júla 2014 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 35/2014 zo 14. augusta 2014 bolo rozhodnuté o predĺžení lehoty trvania väzby sťažovateľa, t. j. bolo vydané nové rozhodnutie o väzbe sťažovateľa, a preto sa už návrh rozhodnutia sťažovateľa v časti, v ktorej navrhoval zrušenie uznesenia z 1. júla 2014, stal bezpredmetným. Z tohto dôvodu ústavný súd jeho návrhu na rozhodnutie v tejto časti nevyhovel (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním obchodnou spoločnosťou GEREG & MESSINGEROVÁ, s. r. o., konajúcou prostredníctvom advokáta JUDr. Jána Gerega.

Sťažovateľ požadoval od krajského súdu zaplatenie náhrady trov konania pred ústavným súdom, ktorej výšku vyčíslil jeho právny zástupca sumou 284,08 €.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2014 je 134 € a hodnota režijného paušálu je 8,04 €.

S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľovi nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2014 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti ústavnému súdu) v celkovej sume 284,08 € vrátane režijného paušálu, ktorá zodpovedá ním uplatnenej sume uvedeného nároku (bod 2 výroku nálezu).

Trovy konania je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2015